072| Οἱ ὁρίζοντες, οἵτινες διανοίγονται πρὸ ὑμῶν, εἶναι Ἀτέρμονες.

ΦΑΡΑΧ - ΤΟΜΟΣ Α΄ · https://docs.theosis.work/db/farax/farax_a/072-oi-ὁρίζοντες-οἵτινες-διανοίγοντ/

Εὑρίσκεσθε πρὸ ἑνὸς Χάους, πρὸ μιᾶς Ἀβύσσου ἀπροσπελάστων ἐκτάσεων, τὰς ὁποίας ὅμως τὸ πνεῦμα ὑμῶν τὸ ἀνθρώπινον, τὸ πεπερασμένον, ὀφείλει νὰ διέλθῃ καὶ θὰ τὰς διέλθῃ ἀνελισσόμενον, προσκτῶν τὰς δυνάμεις ἐκείνας, αἵτινες θὰ τὸ ἀπαλλάξωσιν τῶν δεσμῶν τῶν ὑλικῶν, τῶν χονδροειδῶν καὶ θὰ τοῦ δώσωσι τὴν ὥθησιν τῆς προωθήσεως καὶ ἀνυψώσεώς του πρὸς τ' Ἀτέρμονα ὕψη.

Ὁ δεσμός, ὃν ἤδη προσπαθῶ νὰ ἐπανασυνδέσω, δὲν πρέπει νὰ χαλαρωθῇ. Ὀφείλετε νὰ τονώσῃτε αὐτὸν διὰ τῶν ἰδίων σας δυνάμεων καὶ νὰ ἐπαυξήσητε διὰ τοῦ αὐτοκυριάρχου ἐγώ σας πᾶσαν κατωτέραν καὶ δεσμεύουσαν τὴν ἀναγωγήν σας παρεμβολήν.

Ὁ μεσάζων ἀγνοεῖ ὄχι μόνον τὸν δεσμὸν τοῦτον, ἀλλὰ καὶ πᾶσαν ἐν τῷ παρελθόντι διαδρομὴν διὰ μέσου τοῦ κύκλου, ὃν διέγραψεν, ὅπως καταστήσῃ ἐμφανῆ μίαν ἐκδήλωσιν, συνδεομένην πρὸς Ἐκεῖνον, πρὸς Ὃν ἔδει νὰ στρέφηται ἡ διηνεκὴς σκέψις του, πρὸς Ὃν δέον νὰ ἀπευθύνηται ἡ διάθερμος αὐτοῦ προσήλωσις, πρὸς Ὃν τέλος ἔδει νὰ ἀπευθύνηται, διὰ νὰ λάβῃ τὰ ἀπαραίτητα διὰ τὴν ἀναγωγὴν καὶ τελειοποίησίν του στοιχεῖα, διὰ νὰ κατορθώσῃ καὶ φθάσῃ εἰς τὸ ἐπίπεδον, ἀπὸ τὸ ὁποῖον ἀπεμακρύνθη οἰκειοθελῶς καὶ ἀπὸ τὸ ὁποῖον ἡ ἀβυσσαλέα αὐτοῦ ἀπόστασις τὸν διαχωρίζει.

Οὐδόλως δύναμαι νὰ εἶμαι ἀντιληπτός, καθ' ὅσον **ἡ ὑπαγωγὴ αὐτοῦ εἰς τὸ χονδροειδὲς περίβλημά του ἀπεστέρησεν αὐτὸν τῆς ἀναμνήσεως ἐκείνης, ἣν ὀφείλει διὰ μιᾶς ἐντόνου καὶ παρατεταμένης καλλιεργείας, διὰ μιᾶς ἀκαταβλήτου καὶ ἀδιακόπου, συνεχοῦς ἐνεργείας καὶ προσπαθείας καὶ διὰ μιᾶς ἰσχυροτάτης θελήσεως νὰ ἐπανακτήσῃ.**

Δὲν δύναμαι ν' ἀποκαλύψω διὰ τοῦ ἀτελοῦς τούτου μέσου τῆς ἐπικοινωνίας αὐτοῦ τοῦ κόσμου τὴν Ὕπαρξίν Μου, τὴν Πηγὴν τῆς Ἀποκαλύψεως καὶ τῶν Γνώσεών Μου, τὴν προέλευσίν Μου καὶ προέλευσίν του, τὸν δεσμόν, ὅστις ὑφίσταται μεταξὺ ἡμῶν.

Θὰ ἠδυνάμην ὅμως ἀπὸ τὰ ὕψη τῆς Πνευματικῆς Μου Ἑστίας, ἥτις δὲν ἐγείρεται οὔτε ἐν τινι ὑπερυψήλῳ ὄρει, οὔτε ἐν τινι πεδιάδι, οὔτε ἐν τινι ἀστρικῷ κόσμῳ, οὔτε ἐν τινι ἡλιακῷ κέντρῳ,

ἀλλ’ ἐκεῖ, ὅπου τὸ ἀνθρώπινον πνεῦμα οὐδέποτε κατέφθασε, οὔτε ποτὲ διενοήθη καὶ ἦχθη, νὰ ἐπιχύσω ἐπ’ αὐτοῦ τὴν ἀμυδρὰν ἐκ τῆς ἀποστάσεως Πνευματικήν Μου Ἀκτῖνα ἐπὶ τοῦ πνεύματός του, τὴν ὁποίαν ἀκολουθῶν ἀναγόμενος καὶ προαγόμενος νὰ ὑπερυψωθῇ μέχρις Ἐμοῦ.

Οὐδέποτε βεβαίως θὰ κατηρχόμην μέχρι τοῦ ταπεινοῦ ἐπιπέδου τῆς παρούσης ζωῆς σας, οὔτε θὰ περιέβαλον ὑμᾶς διὰ τῶν ἀσθενῶν κυματισμῶν τοῦ Πνεύματός Μου, ἐὰν τοῦτο δὲν ἐγνώριζον, ὅτι ἤθελε χρησιμεύσει ὡς ἀπαραίτητον στοιχεῖον πνευματικῆς ἐξυψώσεως πάντων ἐκείνων, οἵτινες θὰ ἐπεθύμουν ἐν μέλλοντι νὰ ἀκολουθήσωσιν, ὡς ὑμεῖς, ἀπὸ τὰ κατώτερα ἐπίπεδα τὴν ἀνωτέραν πρὸς τ’ ἀνώτερα εἴσδυσιν καὶ πλήρη αὐτῶν κατανόησιν καὶ κυριαρχίαν.

Ἀγνοεῖτε πολλά, τὰ ὁποῖα διὰ τῆς προσπαθείας ὑμῶν ἔδει νὰ γνωρίσητε. Ἐὰν ἐγνωρίζατε αὐτά, ἐὰν μόνοι σας καθοδηγούμενοι διὰ τῆς ἀκτινοβόλου πρὸς ὑμᾶς διαφωτίσεως τῆς ἀτραποῦ σας, ἦν μόνοι σας ὀφείλετε νὰ ἐξεύρητε καὶ ἀκολουθήσητε, τότε βεβαίως θὰ ἐγνωρίζατε καὶ τοὺς λόγους τῆς ἀποτυχίας ὑμῶν, ἥτις τόσον σᾶς ἀπεμάκρυνε ἀπ’ Ἐμοῦ, τότε θὰ ἐδικαιολογούσατε πᾶσαν παρεμβαλλομένην πρὸς ὑμᾶς δυσχέρειαν, τότε θὰ ἀντιλαμβάνεσθε μετ’ ἐγνωσμένης ἀντιλήψεως ὅτι πάντα τὰ εἰς ὑμᾶς ἐπακολουθήσαντα ἦσαν ἀποτέλεσμα οὐχὶ τῆς ἐντελοῦς ἀφ’ ὑμῶν ἀπομακρύνσεώς Μου καὶ ἐγκαταλείψεως, οὐχὶ ἡ ἄρνησις τῶν ὑποσχέσεών Μου, οὐχὶ ἡ πλήρης διάψευσις καὶ ἀποτυχία τοῦ ἔργου, ὃ ἴθελον σᾶς ἀναθέσει, **ἀλλὰ ἡ ὀλίσθησις ὑμῶν εἰς ἀτραπὸν ἀντίθετον ἐκείνης, εἰς ἣν ἐπεθύμουν καὶ προσεπάθουν νὰ σᾶς φέρω.**

Θὰ ἔλθῃ ὅμως ἡμέρα, καθ’ ἣν θὰ κατανοήσητε πάντα ταῦτα. Θὰ ἔλθῃ ἡμέρα, καθ’ ἣν διανοίγοντες τοὺς ὀφθαλμοὺς ὑμῶν θέλετε ἀντιληφθῇ ὅτι **ἔδει νὰ βαδίσητε τὴν σκοτεινὴν ἀτραπὸν διὰ νὰ γνωρίσητε τὴν ἀξίαν τῆς πεφωτισμένης καὶ πραγματικῆς.**

Ὀφείλετε ὅμως καὶ ἔχετε ἀπαραίτητον καθῆκον νὰ πραγματοποιήσητε διὰ τοῦ ζήλου, τῆς ἀφοσιώσεως, τῆς θελήσεως, τῆς ἐνεργείας, τῆς δραστηριότητος, τῶν ἰδίων ὑμῶν δυνάμεων τὴν ἐπιτυχίαν τοῦ σκοποῦ, δι’ ὃν ἤδη προορίζεσθε, διότι πᾶσα ἐκ μέρους ὑμῶν ὑπεκφυγὴ καὶ ἀδράνεια, πᾶσα κωλυσιέργεια καὶ ἀποφυγή **ὡς ἐπακόλουθον θὰ ἔχῃ τὴν ἐκ μέρους Μου ἀντενέργειαν, τὴν ἀνέγερσιν πρὸ ὑμῶν πυκνοτέρου πέπλου, τὴν ἐξασθένησιν τῶν δυνάμεων ὑμῶν, τὴν αὔξησιν τοῦ ἀποχωρίζοντος ὑμᾶς διαστήματος καὶ τὴν μεγαλυτέραν ὑμῶν κατάπτωσιν διὰ καταφανεστέρων σημείων τοῦ παρελθόντος.**

Ὀφείλετε ν’ ἀκολουθήσητε τὰς μέχρι σήμερον διαβιβασθείσας εἰς ὑμᾶς Ἐντολάς Μου, οὐχὶ ἀναβάλλοντες καὶ ὑπομένοντες, ἀλλὰ **βιαζόμενοι** καὶ καρτεροῦντες, ἐὰν πράγματι θέλετε νὰ συντομευθῇ ὁ χρόνος τῆς δοκιμασίας ὑμῶν, ἐὰν ὄντως θέλετε ν’ ἀρθῶσι τὰ πρὸ ὑμῶν προσκόμματα, ἐὰν ἐπιθυμῆτε ν’ ἀρθῇ ὁ πέπλος, ὅστις σᾶς διαχωρίζει ἀπ’ Ἐμοῦ.

Ὀφείλετε ἀκόμη ν’ ἀνατάμητε ἑαυτούς, νὰ φέρητε πρὸ ὑμῶν τὸ παρελθὸν καὶ πάντα ἐκεῖνα, τὰ ὁποῖα παρεκώλυσαν ὑμᾶς ἀπὸ τὴν εὐθεῖαν ὑμῶν ὁδὸν καὶ παρεπλάνησαν ὑμᾶς ἐν ἀντιθέτοις πρὸς αὐτοὺς ἀτραπούς, διὰ νὰ δυνηθῆτε ν’ ἀπαλλαγῆτε τὸ ταχύτερον τῶν ἐλαττωμάτων, τὰ ὁποῖα ἐγείρονται ὡς φραγμὸς μεταξὺ Ἐμοῦ καὶ ὑμῶν.

Θὰ ἴδητε τότε πόσον προσεπάθησα κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο ἐν ἀγνοίᾳ σας νὰ σᾶς ἐπαναφέρω εἰς τὴν εὐθεῖαν ὁδὸν καὶ πόσον ἡ Ἀγάπη Μου περιέβαλε διὰ τοῦ αὐτοῦ ἐνθέρμου ζήλου ὑμᾶς οὕτως ὥστε νὰ μὴν ἀπομακρυνθῆτε ἀπ’ Ἐμοῦ, ἀλλὰ νὰ Μὲ ἐπανεύρητε μετὰ μεγαλυτέρας πρὸς προαγωγήν σας προθυμίας Μου.

22/1/1931